

[Flygaard]

som kan danne grundlag for forhandlinger omkring dette meget vigtige spørgsmål, så vi får en løsning, der er bedre og mere fornuftig end den løsning, vi har for øjeblikket.

Dohrmann (FP):

Hr. Ib Christensen sluttede sit indlæg med at sige, at retsstatsfolk satte pris på at være velunderrettede. Det gør vi andre også.

Jeg vil gerne stille hr. Ib Christensen det spørgsmål, når man nu taler så meget om de store værdier, som stiger år efter år, hvordan det forholder sig med de priser, de forskellige kommuner giver for den råjord, de køber til byggemodning. Så vidt jeg erindrer fra et bilag, som daværende skatteminister Kampmann fremlagde i folketingets skatteudvalg, var der ud over inflationen faktisk ingen stigninger sket inden for de sidste, jeg tror det var 8 år. Derfor forstår jeg simpelt hen ikke, at man kan blive ved med at tale om de store stigninger, der sker.

Jeg stillede i mit første indlæg det spørgsmål: hvem er det, man vil ramme? Er det husejerne? Er det landmændene? Eller hvem er det? Det er da rigtigt, at der findes nogle ganske få personer, som spekulerer i den slags ting, men det store, store flertal køber nu stadig væk både et hus for at bo i det og en landejendom for at drive den og er ikke interesserede i de store stigninger.

Der er en anden ting, som vel nok kan chokere en lille smule, når man har lyttet til debatten her i dag. Det er, at først har vi retsforbundet, så har vi fru Aase Olesen, som repræsenterer de radikale, vi har nogle venstrefløjspartier, som presser skatteministeren. Vi befinder os faktisk i den situation, at med hensyn til den skatteminister, vi har for øjeblikket, og som ikke just er kendt for at være særlig moderat over for skatteyderne, må vi andre, som mener, at det vil være en ulykke, hvis man går alt for vidt med disse værdistigningstanker, og hvad der ellers ligger, til at appellere til skatteministerens mådehold, og det finder jeg langt fra betryggende.

Ib Christensen (DR):

Hr. Dohrmann har naturligvis ret i, at de allerfleste jordbesiddere ikke besidder jord for at spekulere i den. De besidder jord, fordi de har brug for den i deres erhverv eller til rekreativt formål eller simpelt hen for at

bo. Men det, der sker, er, at de får fortalt, at man vil krænke deres ejendomsret, at man vil jage dem fra hus og hjem, og hvad der ellers fortælles dem, blot fordi man synes, at de skal betale noget til samfundet for at beslaglægge den jord og så til gengæld slippe billigere i skat af deres arbejdsudbytte.

Dermed er jeg inde på vores ejendomsrets-begreb, som er anderledes end fremskridts-partiets ejendomsrets-begreb. Vi går ind for, at det enkelte menneske skal beholde retten til sit eget arbejdsudbytte, når han har svaret fællesskabet sit, og at de fælles skabte og naturgivne værdier skal tilføres fællesskabet. Det er et liberalt ejendomsrets-begreb, men det er ikke et borgerligt ejendomsrets-begreb, og det er sandt for dyden heller ikke et socialistisk ejendomsrets-begreb.

Den almindelige borger, der besidder jord som husejer, har sin hovedindkomst som selvstændig erhvervsdrivende, som lønmodtager eller som pensionist, ikke fordi han har et hus med en grund. Han bliver fortalt, at hans hovedinteresse er at solidarisere sig med det lille mindretal, der har sin hovedindkomst gennem tilegnelse af arbejdsfrie gevinster. Det er det, der er situationen. Det er ikke for at hænge nogle spekulanter ud, men det er det, der er den ulykkelige situation.

De partier, der mener, at der skal ske en ændring i dette, at der skal ske en mere socialt retfærdig fordeling her i samfundet, og at ejendomsrets-begrebet skal ændres i den retning, som jeg her har taget til orde for, burde stå sammen om at få løst dette problem og ikke komme med tekniske indvendinger gang på gang. Vi fik jo heller ikke præciseret, hvor det var de tekniske fejl eller mangler var i vores forslag. Jeg efterlyste det, men jeg fik intet svar.

Men nu vel, jeg ser hen til en positiv udvalgsbehandling og håber, at det kan være med til at inspirere regeringen til at foretage en nogenlunde hurtigt afslutning af sine overvejelser. Jeg synes nok, det er værd at lægge mærke til, hvis regeringen først går til venstre. Det forstår jeg godt, for man havde jo en aftale, og derfor er det korrekt at gå til venstre først, men det er nok det parti, man sidst skal gå til, hvis man skal have løst dette problem. Når man er færdig med sin orientering af venstre, så må man komme til de partier, der har vist positiv interesse.